

21/07/2014

לכבוד:

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של נ' מאפריל 2014, על מצב מסכן חיים שבעלה נמצא בו, ולא זכה לטיפול במשך שעות ארוכות עד שהיא ובתה התעקשו שרופא ייגש אליו:

"הגעתי עם בעלי לבית חולים גדול במרכז במוצאי שבת. בעלי חש שקשה לו לנשום. הגענו לבית החולים הזה בגלל שיש לו תיק רפואי שם מאחר והוא עבר שם ניתוח מעקפים, ועוד אשפוז במחלקת כלי דם בגלל סתימות עורקים בבטן שנתיים מאוחר יותר. קשיי הנשימה עכשיו הובילו אותי לחשוב שיש קשר בין הדברים.

באמת התקבלנו די מהר, ובגלל א.ק.ג לא תקין, הרופא החליט לאשפז אותנו בפנימית. רק שזה לקח כמעט 4 שעות עד שהעבירו אותנו למחלקה כי אין מקום פנוי.

קשה לי להאמין ששיחררו מישהו הביתה ב-4 לפנות בוקר כדי למצוא לו מקום, אבל זה פרט שולי. הוא הושאר במחלקה ללא ניטור כלשהו, ושחרר למחרת לבירור בקהילה - שזה ניסוח חדש ל"אין לנו זמן בשבילך, לך לרופא, תמתין חודשים לבדיקות הולטר, לקרדילוג וכו".

ביום שלישי בצהריים, הוא חווה שוב את התופעה שהייתה לו במוצאי שבת. הוא נפל ונסענו שוב למיון, שם היינו משעה 15:30 בצהריים ועד שעה 20:30, ללא ניטור כלשהו, עד שבתי החליטה להרים קול כשהוא חווה שוב תופעה של קשיי נשימה, ועד שחיברו אותו למד לחץ דם שפשוט לא עבד.

במהלך השהייה במיון הוא ישב ולא שכב ואף אחות לא נגשה אליו. נזל לו דם מהראש בגלל הנפילה והוא לא נחבש. חשוב להסביר שהוא נוטל קומדין (תרופה לדילול דם), ונפילה וחבטה בראש - דבר ראשון שצריך לעשות זה סיטי ראש כדי לראות שאין דימום פנימי. הסבירו לנו שהכל מתעכב כי מחכים לתשובה מהסיטי ראש, אבל פשוט שכחו לשלוח אותו לסיטי ועד שהזמינו ושלחו, עברה עוד שעה. הבת שלי חטפה על הראש מהאחות הראשית על שהרימה קול. האחות אמרה לה שתגיד תודה שהיא לא בארה"ב, כי שם היו שולחים לה אנשי ביטחון ומעיפים אותה חוצה.

יחס מזלזל, אף אחד לא פונה, מדבר ומסביר. מדברים מעליך. בסוף העבירו אותו שוב לפנימית ושם הפעם הוא היה מנוטר במהלך שעותיים רצופות. הוא סבל מדופק מהיר של 180-200 פעימות לדקה, נשאר בלי אוויר. הבת שלי אמרה לי, "אם את לא מזמינה את הרופאה אני הופכת את המחלקה". ניגשתי לתחנת האחיות לבקש לקרוא לרופאה והאחות שאלה באדישות, תוך כדי הפעלת האייפון שלה, למה אני צריכה רופא. שאלתי אותה, "את יושבת מול המוניטור, את לא רואה את הדופק שלו?" כשהיא עקבה אחרי המוניטור היא הזעיקה את הרופאה, שלמזלנו התייחסה ברצינות לתלונה שלו. מסתבר שהוא היה בפרפור. מיד הכניסו עגלת החייה ותוך 15 דקות הוא הועבר לטיפול נמרץ והושתל לו קוצב לב. ולחשוב שלולא הרופאה הזו, אולי הוא לא היה כאן.

נכון, הם עובדים קשה, חסר כוח אדם, אבל בשורה התחתונה אלה אנחנו - האנשים הקטנים - שתלויים בהם, וזה מה שחשוב. אני חייבת לציין לטובה את מנהל חדר המיון: אחרי שהיינו מספר ימים בבית החולים, ניגשתי למיון ורציתי לדבר עם מישהו ולפרוק את מה שעל ליבי. הוא שוחח איתי בחדרו, רשם את פרטי המקרה. לא חשוב לי מה הוא עשה אחרי זה, או אם עשה משהו בכלל. אני מקווה שכן אבל מאמינה שלא. לפחות פרקתי את מה שכאב לי.

בעלי כרגע עם קוצב לב.

אני לא מחפשת להאשים מישהו. אולי הצוות עצמו לא אשם, אבל מישהו צריך לקחת אחריות. אין לי עניין לפגוע באף אחד, אבל קשה לי להשתחרר מהמחשבה שאולי זה היה צריך להיות אחרת. קשה לי לקבל את התשובה "ברור שצריך את הקוצב", אני מרגישה שטיפול תרופתי היה משנה את התוצאה הסופית. צריך לשנות משהו בתהליך, במיוחד במיון הפתרון של לשלוח לברור בקהילה כדי להפחית מהעומס על בתי החולים הוא לא תמיד ההליך הנכון.

אולי שרת הבריאות הייתה מבינה זאת, אם היא הייתה מתנסה בזאת בדיוק, כמו כל אזרח מהשורה ולא כמו איזה VIP. סתם משהו לחשוב עליו."

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המייד,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת